

Odissea spre neuitări

Daniel Vișan-Dimitriu

Demult, demult,
Îmi place primăvara s-o ascult,
S-o simt, să-mi fie
O mângâiere și o bucurie,
Să-mi dea mireasma florilor de tei
Și amintirea vechii odisei
A pașilor pe care-n vremuri, eu,
Îi presăram pe drumul tău, mereu,

Căci tu-mi erai
Ispita coborâtă dintr-un rai
Ori dintr-un vis
Pe care Universul l-a trimis
Unduitor, tăcut, plutind ușor
Prin liniștea adâncului de dor
Și ai rămas pe-un loc ce-n veșnicii
A fost al tău și te-aștepta să vii.

Acolo-mi ești,
Neîncetând de-atunci să-l îngrijești,
Să-mi fii, să-ți fiu
O primăvară-a timpului târziu
Din sufletu-mi ce vrea să îți rămână
Același ce a fost și, mâină-n mâină,
Să trecem împreună în uitare
Și-n neuitări din viața viitoare.